

КОНЦЕРТ ЕГОНА МИХАЈЛОВИЋА У ЦРНОГОРСКОМ НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

Дискретни шарм чембала

Јелена Мартиновић
- Богојевић

Музички центар Црне Горе је концертном одржаним 4. децембра у ЦНП-у представио јавности свој нови инструмент- чембало израђено у радионици Михаела Волкера 1997, као реплику чембала направљеног 1765. године у породици фламанских градителја Дулцкен, које је данас изложено у Смитсоњан институту у Вашингтону. Тако је нови инструмент, једноставне елеганције, по први пут зазвучао под мајсторским прстима Егона Михајловића, умјетника који нам на потпун начин преноси љепоту старе музике, било као чембалиста, оргуљаш или диригент. Његова богата биографија започиње школовањем на „Академији за музику и извођачку умјетност“ у Франкфурту на Мајни, гдје је завршио основне и постдипломске студије из области старе музике и историјских инструмената са диркама. Након усавршавања код бројних великих умјетника, солистичку каријеру употпуњује и педагошким радом на више конзерваторијума у Њемачкој, мајсторским курсевима широм Европе и организовањем значајних пројеката којима промовише стару музику. Тако је као европски, али и црногорски умјетник допринио да *musica antiqua* оживи и на овим просторима, прије свега кроз Фестивал за стару музику „Ars et Musica Antiqua- Montenegro“ који се већ више година

У најбољој могућој симбиози- доброј инструменталној и одличној извођачкој представљено је чембало, ком можемо пожељети активан живот на црногорској музичкој сцени, која је у години за нама доживјела значајне помаке у својој садржајности и квалитету

одржава у Перасту. С тога су доласци Егона Михајловића у Црну Гору занимљиви музички сусрети, којима припада и овај концерт.

Вјештином своје нарације, Егон Михајловић нас је увео у раздобље XVI, XVII и XVIII вијека, причом о чембалу, које нас и данас на најеутентичнији начин повезује са старим мајсторима, како јединственом тонском бојом, тако и својим изгледом који садржи најфиније елементе барокне естетике. Детаљним објашњењима, Михајловићев увод попримио је форму предавања у којем смо чули све значајне податке о историјском развоју инструмента и његовој неза-

мјенивој улози која је имала и димензију статусног симбола тог доба. Да нас, попут времеплова, музика најбрже може одвести у минула стољећа, потврдиле су полифоне разноликости којима је кроз дјела Кабанилеса, Фрескобалдија, Берда, Томкинса, Фишера, Купрена, Ј.С. Баха и Скарлатија, Егон Михајловић још једном изразио врхунско познавање стила и завидну виртуозност. Тако је (дуго) путовање кроз Европу кренуло од Шпаније и *Corrente Italiana* Хуана Ка-

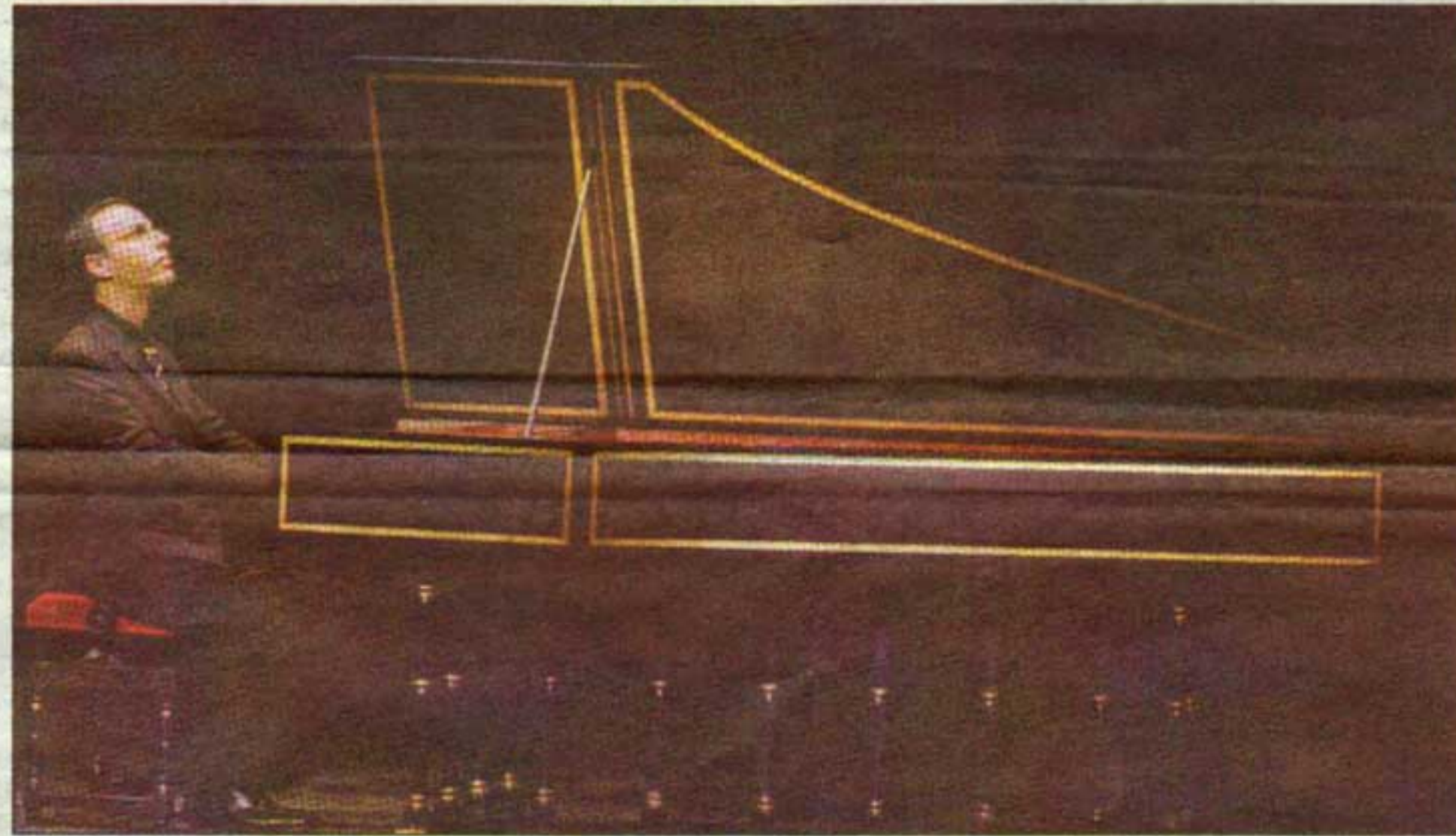

ЕГОН
МИХАЈЛОВИЋ

банилеса на коју се надовезала *Toccata Settima* Ђиролама Фрескобалдија у којој су истакнуте све потребне дисонанце у прецизним ритмичким елементима. Доба енглеских вирдиналиста зазвучало је *Pavanot Pasamezzo* Вилиама Берда и *The Hunting Galliardom* Томаса Томкинса, са елементима сведености и одмјерености једног другачијег музичког израза. Свита *Ураниа* Јохана Фишера је са друге стране, кроз барокне игре различитог карактера испољила Михајловићеву музикалност, којом код врхунских чембалиста, на инструменту на ком није могуће добити динамичке нијансе, ипак те нијансе осјећамо кроз вођење мелодија, прецизно и изражајно извођење орнамената, природна *ritenu-тиа* на крајевима фраза...којима је дочарана *асиралну* димензију Фишеровог *Музичког Парнаса*. Поменуто путовање кроз Европу не би било потпуно без Француске у којој и данас *clavecin* заузима посебно мјесто. Шар-

мантна композиција Ф.Купрена *Les Vieux Seigneurs* и *Lea Jeunes Seigneurs* (Стара господа- Млада господа) из његове Свите бр. XX одвела нас је у Версај и дворске сплетке и завршала ме. Контрасти и комични елементи овог Купреновог комада изведени су са јасноћом и убједљивошћу. Врхунац у својој полифонијој језгровитости барокна музика досеже опусом Јохана Себастијана Баха надвременског мајстора чијој музици можемо осјетити елементе свих будућих епоха, од барока XIX вијека...зато је збирка *Добро шемјеровани клавири* за сваког пијаниста *Сшари завјети*- нека врста Свете партитуре од које се почиње. Увијек је замјениво чути Бахове прелудијуме и фуге у аутентичном изразу - на барокним инструментима са диркама- за које је ова збирка написана. Интерпретацијом Егона Михајловића сви су хоризонтални токови *Прелудијума и фуге XVI (II свеска)* изражени својом молској обојеношћу кроз фино преплитање темпа и контрапункта. Од неких далеких, филозофских сфера Баховог полифонског свијета, Егон Михајловић се враћа овоземаљским, вјерним, живописним поигравањима са пасажима, тролерима, виртуозним и динамичким орнаментима увијек неодрживе музике Доменика Скарлатија, кроз барокне сонате и *Fandango en modo dorico*, које представиле ведру завршницу концерта.

У најбољој могућој симбиози- доброг инструмента и одличног извођача представљено је чембало ком можемо пожељети активан живот на црногорској музичкој сцени, која је у години за нама доживјела значајне помаке у својој садржајности и квалитету.

СА КОНЦЕРТА У ЦРНОГОРСКОМ НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ